

Indonesië 2015

Deel 1

Java - Sumatra

Ach kasian Mila dat jij maar niet vergeten kan.....

In januari beslissen wij opnieuw naar Indonesië te gaan. Nu naar Sumatra, een voor mij onbekend eiland. Peter regelt een rechtstreekse

vlucht naar Jakarta waar we 2 dagen uitrusten van een vlucht van 14 uur. Er komt toch nog veel om de hoek kijken wanneer we 30 dagen afwezig zijn. Als eerste de oppas voor onze kat Turkie regelen of het de burens uitkomt. Dan de entingen (Typhus is verlopen en malariatabletten een must). Verdere uitrusting voor de muskieten natuurlijk zoals Deet en obat Nyamuk. Het hotel in Jakarta, in de wijk Menteng, krijg ik aangereikt door een goede kennis.

Op internet heeft Peter Eelco Groothuis gevonden : “Gidsinsumatra”. Hij heeft een tourbedrijf gestart voor zijn schoonvader die daar woont.

Hij doet ons een voorstel voor een complete rondreis. We kiezen zelf de plaatsen en hotels uit, een zogenaamde flexibele tour.

Mijn guling stopt Peter in de medicijnkoffer, de botol cebok los in de koffer. De rest in een plastic zak zoals zeepjes (aangeraden) en kleine flesjes nagellak om uit te delen. De bad spullen, alles in het klein, in een andere plastic zak, zodat het in het begin makkelijker te vinden is.

Ik laat toch mijn haar knippen. Met een paardenstaart rondlopen zie ik niet

zitten.

Peter neemt zijn tablet mee in zijn fototas en onderhoudt op die manier contact met het thuisfront.

We vertrekken op 30 maart en ik heb het nog steeds een portie koud van jewelste.

Uit een boek dat Peter heeft gekocht, lees ik dat het in Bukit Tinggi ook behoorlijk fris kan zijn.

Dat komt mooi uit en ik trek zoveel mogelijk kleren aan als mogelijk en lijk daardoor op een Marsmannetje. Het maakt mij niet uit.

Voordat wij inchecken en door de douane gaan, voldoen wij eerst aan onze verslaving. Ja hallo, het is wel 14 uur vliegen naar Jakarta en Indonesië is het land bij uitstek waar volop gerookt wordt.

Uiteindelijk duurt de vlucht met de Garuda 13 uur. Geen jam karèt deze keer. Ik kan het eten in het vliegtuig niet pruimen en stoor Peter met regelmaat door te vragen wat er op het broodje zit (ik ben al geen broodeter), de juice smaakt nergens naar, de koffie heeft niet het juiste kleurtje, maar is wel lekker warm. Uiteindelijk kan Peter slapen na al mijn gezeur. Ik benijd hem, want zoals altijd doe ik geen oog dicht. Doodmoe landen wij in op het vliegveld Soekarno Hatta in Jakarta dat zeker niet onder doet voor Schiphol qua grootte.

Netjes worden we afgehaald door de chauffeur van Wisma PGI Teuku Umar. Wij kennen hem niet en zoals gebruikelijk staat hij niet met een bord omhoog met onze naam. De afhandeling van de bagage duurt wat lang en ik ga alvast naar buiten met de bedoeling alvast een sigaretje te roken.

Helemaal achter het grote aantal personen dat mensen afhaalt, zie ik een man die wat achteraan staat. Ik loop naar hem toe en vraag of hij wacht op de familie Boom. Hij knikt en ik zeg dat ik mijn echtgenoot zal waarschuwen die nog steeds op onze bagage wacht. Daarna kom ik terug, zeg ik tegen de chauffeur. Ik loop terug naar de bagageruimte, maar een overijverige douanier houdt mij staande en vraagt naar mijn incheckformulier. Ik ben net uitgecheckt snauw ik min of meer en ga naar mijn echtgenoot en wanneer je mij niet gelooft, loop je

maar met mij mee. Ik kijk achterom, maar blijkbaar heeft hij zijn interesse verloren of gelooft hij mij wel.

De aardige chauffeur wijst mij het rookgedeelte buiten aan en blijft wachten.

Hoewel wij de tolgeweg nemen duurt het nog zeker vijf kwartier voordat wij in het hotel zijn.

We puffen uit in de ontvangsthall waar lekkere fauteuils staan. We worden hartelijk ontvangen met een glaasje jus d'orange. Een grote televisie staat hard aan en eigenlijk kijkt niemand ernaar. We krijgen een kamer met airco en dan begint het gesteggel. Zonder airco is het voor Peter te warm, voor mij met airco

te koud. Na wat gemorrel met de afstandsbediening hebben wij de juiste temperatuur in de slaapkamer. Trouwens, dat hebben wij ook in Nederland met de centrale verwarming.

Verder hebben we een heerlijke badkamer met een toiletdouche en het geheel was brandschoon.

We maken de koffers open en binnen no time is de keurig ingepakte kleding een grote puinhoop. Ik vis mijn Indonesische duster en schoon ondergoed eruit evenals Peter die genoeg neemt met een T-shirt en onderbroek.

De gebruikte kleding tijdens de reis doen wij in de wasmand in onze kamer. Ik ontdek een dag later dat ik die buiten de kamer moet zetten, anders wordt de was overgeslagen. Ongevraagd komt het hotelpersoneel niet in de kamer.

We missen het middag eten, maar de kokkin was zo aardig om wat in elkaar te flansen met lekkere koffie en téh botol sosro.

Na een douche slapen wij een gat in de dag. We besluiten het avondeten in de Wisma te gebruiken en eten a la carte. We worden netjes bediend, maar door de vermoeidheid laat ik de helft van het eten staan. Wij zijn moe, zeg ik tegen de koksbediende als een verontschuldiging.

's Avonds genieten wij op het gezamenlijk terras van de heerlijke buitenlucht en een sigaretje. Ik heb direct een slof sigaretten laten kopen. Natuurlijk bestel ik ook mijn koffie erbij en Peter zijn geliefde ijsthee. Peter heeft uit Nederland kleine sigaren meegenomen. Behalve dat ik mijn sigaretje

rook met een speciaal pijpje, baart ook het sigaartje wat opzien bij de aanwezigen op het terras. Goede sigaren zijn heel moeilijk te koop in Indonesië. Bij de balie ook een tukan pitijt besproken voor de volgende ochtend

Ik hoor weer de bekende geluiden van vogels, de laatste roep van de Kutilan, het aanzwellend geluid van de Tonggèret (Cicaden), het gelach van het personeel dat bescheiden achterin bij de ingang van de keuken een optrekje heeft.

Op straat de etensstalletjes die verschillende geluiden hebben voor koopwaar, zoals tong-tong voor bami goreng, tingel-tangel voor saté of wat dan ook.

Roomservice hoeft niet, want ontbijt is zelfbediening in een apart gedeelte van het hotel vanaf 7.00 uur.

Ik voel mij senang en ben weer terug van weggeweest.

We gaan voor ons doen vroeg naar bed, zoals alle Indonesiërs dat doen.

Wordt vervolgd

Mila Boom-Schenkhuisen

